

І в-купі гроші пропили...
І тяжко, тяжко заридала.
— „Ходімо, серце, погулять!
Ходім, Петрусь, в сад, в палати!”
— „А хто-ж тут буде доглядать?
Хто попасе мої ягнята?”
— „Нехай, хто хоче!”

Їй повела
Його в палати. А в палатах
Причепурила, одягла,
А потім в школу оддала.
І любо їй... Нехай радіє,
Поки надію серце гріє,
Поки росте з того зерна
Або кукіль, або пшениця.
Бо ми не знаєм, що творить ся
У його там. А Бог хоч зна,
То нам не скаже. Як-би знала
Матуся горенько твоє,
Чи оддала б за генерала
Дитя єдинеє своє?
Не оддала б. А в-тім — не знаю,
Бо всякі матери бувають...

Минають дні собі поволи;
Петрусь до школи та із школи
З книжками ходить та росте;
Сама аж ніби молодіє,
І генерал собі радіє,
Що діло, бачите, сьвяте
У-двох таки вони зробили.

Петра на волю одпустили;
Зимою в Київ одвезли,
І там у школу оддали,
І там чимало поповчили.
Вернув ся з Києва Петрусь
Уже Петром і паничем,
І кучері аж по плече,
І висипав ся чорний вус,